

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

18 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Covalenco Elena, Diaconu Iurie,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul, Chișca Maxim, în numele inculpatului Lîsov Serghei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 26 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Lîsov Serghei Petru, născut la 08 ianuarie 1982, originar și domiciliat mun. Chișinău str. P. Zadnipru, 18/1 ap. 80

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 01.11.2013-26.06.2014
2. instanța de apel: 31.07.2014-04.12.2014
3. instanța de recurs: 23.02.2015 - 18.03.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocanu mun. Chișinău din 26 iunie 2014, Lîsov S.P., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Capațina Vladimir Veaceslav, în privința căruia cauza nu se examinează.

2. Potrivit sentinței, Capațina V.V. la 17 martie 2013, în jurul orei 05.00, în comun și după o înțelegere prealabilă cu Lîsov S.P., aflându-se pe str. P. Zadnipru 17, mun. Chișinău, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aplicînd lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, în mod deschis au sustras de la Călăraș Veaceslav Valentin, bani în sumă de 1300 lei, brichetă la prețul de 7 lei, lăntșor și cruce din argint la prețul de 2000 lei, cauzîndu-i astfel o daună considerabilă în sumă totală de 3307 lei.

Acțiunile inculpatului Lîsov S.P. au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, *jaful, adică, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Chișca M., în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei

noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului apărătorul a menționat prezența dubiilor în ceea ce privește vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, aprecierea eronată a probelor administrate la caz, precum și lipsa probelor ce ar demonstra vinovăția inculpatului în cele incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, la examinarea cauzei respective s-a dat eficiență prevederilor art. 95, 101 și 394 Cod de procedură penală, instanța cercetînd cauza multiaspectual, a dat apreciere probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludenței, coroborării lor și în baza probelor acumulate just a reținut starea de fapt și de drept pe cauză, corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului Lîsov S.P. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Instanța de apel a susținut considerentele instanței de fond, precum că la comiterea jafului lui Călăraș V.V. a participat inculpatul Lîsov S.P., căruia i s-a imputat sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșită de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, săvîrșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Acuzatorul a prezentat probe care confirmă latura subiectivă și latura obiectivă a jafului, intenția la săvîrșirea infracțiunii de sustragere a bunurilor altei persoane prin jaf. Conform probelor administrate și examinate în cadrul cercetării judecătorești s-a dovedit intenția directă a inculpatului, că ultimul își dădea seama că a săvîrșit o infracțiune în prezența victimei, care percepea caracterul acțiunilor lui, dar a ignorat această circumstanță.

Deci, este cert faptul că inculpatul a acționat cu intenție determinată întru însușirea ilicită a averii proprietarului și trecerea în sfera sa personală patrimonială a acestor foloase, ultimul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări.

Instanța a reținut, că drept motiv de comitere a jafului a servit cupiditatea (profitul). În acest sens, pentru a deposeda partea vătămată de lucrurile sale, le-a sustras în mod deschis bunurile acesteia.

La fel instanța a reținut, că în acțiunile inculpatului se conțin și semnele agravante - aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cauzarea părții vătămate a daunelor în proporții considerabile. Astfel, inculpatul a cauzat intenționat leziuni corporale, care nu au avut drept urmare nici dereglarea sănătății, nici pierderea capacității de muncă, ori aplicarea intenționată a loviturilor sau săvîrșirea altor acțiuni violente care au cauzat o durere fizică ce nu a creat pericol pentru viața și sănătatea victimei.

Argumentul inculpatului, precum că nu a sustras bunurile de la partea vătămată nu a fost luat în considerație de către instanța de apel, dat fiind faptul că aceasta este versiunea lui de apărare fără careva suport probatoriu.

În acest context s-a menționat că în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cert, că aplicarea violenței de către inculpat a fost realizată pînă la consumarea sustragerii bunurilor victimei, acțiunea dată fiind adiacentă din cadrul faptei prejudiciabile și fiind săvârșită în scopul de a asigura săvârșirea acțiunii principale de sustragere.

Considerentele primei instanțe în opinia instanței de apel fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, în mod just au dus la soluția de condamnare a inculpatului.

În atare situație, este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune în baza articolului 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din CEDO.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).

Prin urmare, instanța de apel a conchis precum că sînt nefondate motivele invocate în apel.

5. Hotărîrile judecătorești adoptate pe caz, sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Chișca M., în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu dispunerea achitării inculpatului, invocînd argumente identice cu cele invocate de apărător în cererea de apel.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece recurentul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă această critică nu se conține în temeiurile prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Verificînd legalitatea sentinței contestate și temeinicia cerințelor formulate de apelant în raport cu materialele cauzei penale, instanța de apel, în opinia Colegiului, întemeiat a constatat că, vina inculpatului este dovedită prin: declarațiile părții vătămate, martorilor Jechiu V.C., Rotari I.I., raportul de expertiză medico-legală nr. 924/D din 23.04.2013, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei în 17.04.2013, procesul-verbal de confruntare din 16.05.2013, procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.04.2013 și din 16.05.2013, procesul-verbal de confruntare din 30.09.2013.

Ca urmare, Colegiul constată că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și de apel, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Lîsov S.P., de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Analizînd textul recursului declarat, Colegiul constată că unul din argumente invocate de către recurent este aprecierea eronată a probelor administrate la caz, avînd drept consecință pronunțarea unei hotărîri greșite de condamnare.

La acest capitol, Colegiul menționează că *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vadită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții de cît cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză prin prizma apărării în cauză, în sensul că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii de jaf și că a fost comisă o gravă eroare de fapt, Colegiul o constată ca neîntemeiată.

Astfel, Colegiul consideră că, instanța de apel corect a concluzionat că, deși, inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea faptei imputate, însă vinovăția lui și-

a găsit deplină confirmare prin cumulul de probe administrat la caz. Instanța de apel a cercetat toate probele prezentate de părți, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor adunate în cauză și care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatei. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel în motivarea soluției sale întemeiat a statuat că: *„Nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe, privind aprecierea probelor puse la baza condamnării inculpatului...”*.

Colegiul apreciază că situația de fapt a fost bine stabilită de instanța de fond și de apel, în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii ce i se reține în sarcină.

Cu referire la argumentul invocat de către recurent privind nevinovăția inculpatului de cele incriminate, Colegiul evidențiază concluzia justificată a instanței de apel precum: *„Susținerile, că inculpatul nu este vinovat, din punct de vedere penal, de săvârșirea infracțiunii imputate nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat. Astfel, această versiune nu are acoperire probatorie, ce combate complet prin împrejurările stabilite și probele administrate în cauză, fapt apreciat ca o tentativă de a evita răspunderea penală pentru fapta săvârșită”*.

Astfel, instanța de apel a procedat la o corectă încadrare în drept, a faptei comise de către inculpat, care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 187 alin.(2) lit. lit.b), e), f) Cod Penal, *jaful*, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, concluzionând în mod justificat că, în acțiunile inculpatului sunt prezente atât elementele ce caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celei ce caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni.

Totodată, Colegiul reține faptul că, argumentele invocate de recurent au fost obiect de studiu la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece sunt identic formulate în apel și recurs.

În consecință, se constată că, instanța de apel respectând prevederile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, ample prezentate în hotărârea atacată, și apreciază că nu este

necesară reluarea acestora, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

Analizând conținutul recursului declarat, Colegiul atestă faptul că deși apărătorul a menționat ca temei pentru recurs pct. 6) și 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă textul recursului nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiurilor stipulate.

La acest capitol, Colegiul atenționează că art. 427 are aliniate și subpuncte, care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Recurentul în recursul declarat în partea dispozitivă a indicat alin. (1) pct. 6 al articolului menționat, normă de drept ce prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Astfel, acest punct conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, însă recurentul nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii de recurs înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inacceptabil.

Aceiași situație Colegiul o remarcă și la temeiul pentru recurs menționat de recurent și prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde. Astfel acest punct prevede 2 temeiuri, însă recurentul iarăși nu a specificat care temei din cele două propuse, îl pune la baza recursului declarat.

În consecință, recurentul reducându-se doar la o simplă enumerare a normelor de drept, nu a menționat care temeiuri prevăzute de punctele în cauză au fost încălcate, nu a reflectat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărârii.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, ce impune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul, Chișca Maxim, în numele inculpatului Lîsov Serghei, împotriva sentinței Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 26 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Lîsov Serghei Petru**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 08 aprilie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie